

INLEIDING

De laatste decennia is er heel veel geschreven over reïncarnatie, waarin volgens onderzoekers ongeveer een derde van de westerse wereld gelooft.

Dat is wel eens anders geweest. In 1874 noemde de redacteur van het gezaghebbende Spiritualistische tijdschrift *'Medium and Daybreak'* reïncarnatie en de mensen die erin geloofden bijgelovige idioten, en hij verbood zelfs om er in zijn blad over te reppen.

In de eerste jaren van Harmonia was er veel discussie gaande tussen Reïncarnisten en Spiritualisten. Men kon niet beide zijn, vonden sommigen. Het idee van een wedergeboorte op aarde sloot spirituele groei in het hiernamaals uit. Het Christendom zat velen nog te veel in de weg om de merites van de reïncarnatie- leer objectief te kunnen overwegen. Bovendien was kennis van andere culturen en religies minimaal, en het serieuze onderzoek naar met name kinderen met herinneringen aan vorige levens was nog niet op gang gekomen.

Het zou nog tot de 60er jaren duren voor dat het geval was, en Prof. Ian Stevenson aan het pionierswerk begon waaraan hij de rest van zijn leven zou wijden. Tegelijkertijd kwam ook de regressietechniek - herinneringen onder hypnose - op gang.

In deze beknopte verzameling verhalen heb ik me voornamelijk beperkt tot de spontane herinneringen die het minst omstreden en vaak ook beter te controleren zijn.

Ze werden gevonden in uiteenlopende boeken en op internet.

Daarbij heb ik zowel goed onderzochte als meer emotioneel interessante verhalen gekozen. Het fenomeen van reïncarnatie heeft naast de feitelijke controleerbaarheid een sterk emotioneel aspect, een 'gevoel' van ergens anders thuis te horen, niet te begrijpen wat je 'bezielt', tot (soms) de puzzelstukjes op hun plaats vallen.

Oudere verhalen zijn sowieso onmogelijk meer te controleren, en zijn dus anekdotisch. Ook verhalen die op internet gevonden zijn, kunnen niet op waarheid gecontroleerd worden. Maar zoals bij ieder onderwerp dat valt onder de paraplu die we paranormaal noemen, gaat het ook hier om het patroon. En dat patroon van ervaringen is in overeenstemming met de grote hoeveelheid gevallen die wél grondig onderzocht is.

Loes Modderman
Nijmegen, 2010

DE EEN DE ANDER

uit: URI GELLER 'Unorthodox Encounters'

"Vrede", zei een politicus kort geleden tegen me, "is niet mogelijk. Misschien voor korte tijd, maar voorgoed, nee. Joden en Arabieren zijn te verschillend. Ze komen zowat uit andere universa."

Hij had het mis. Joden en Arabieren zijn deel van dezelfde mensheid en dezelfde wereld, gelijk in ieder aspect behalve in misleidende details. Ik heb het bewijs gezien. En het was een van de meest verbijsterende ervaringen van m'n carrière.

Het was 1972, een avond in Haifa in een theater waar ik m'n gaven had laten zien en tenslotte een demonstratie in hypnose gaf.

Ik vroeg om vrijwilligers.

Een van degenen die zich aanmeldde was een jongeman van een jaar of 20; iemand die makkelijk in een diepe trance raakte. Hij had zich zonder angst voor het experiment opgegeven, en toen ik hem terugbracht tot voorbij z'n geboorte en ik hem vroeg wie hij was, antwoordde hij: "mijn naam is Leopold" ... in het

Pools. Pools is een taal die ik niet spreek, maar wel herken. "Ik heb een tolk nodig" riep ik de zaal in, en een oudere man kwam het toneel oprennen.

De volgende 15 minuten liet ik de proefpersoon praten.

Het verhaal dat hij vertelde had geen begin, maar wel een definitief einde.

Het subject herinnerde zich paard en wagen en hoe hij wekelijks 40 mijl moest afleggen over modderige wegen, van het dorp waar hij woonde naar Warschau. Hij was arm, de producten die hij op de markt verkocht brachten niet veel op. Maar veel had hij ook niet nodig, zolang hij z'n gezin kon onderhouden.

Hij beschreef hoe hij elke donderdag terugkeerde, en hoe hij vrijdag de Sjabbat voorbereidde. Hij vertelde ons over het voedsel en de gebeden, en voor iedereen in dat theater was het een ontroerend getuigenis.

Toen begon hij te praten over z'n dood. Over hoe ziek hij was geweest en hoeveel pijn hij had gehad, en hoe blij hij was geweest toen de pijn ophield.

Dat was het laatste wat hij in het Pools zei. Ik wilde hem zo snel mogelijk uit de trance halen.

Het leek onverantwoord om hem z'n dood en wat daar achter lag te laten herbeleven.

Wat me meer verbaasde dan het gedetailleerde verhaal van deze man over een vorig leven was wat hij vertelde na de sessie.

Hij was geen Israëli. Hij was niet eens een jood. Hij was een Marokkaan, in Israël om Arabische vrienden te bezoeken. Hij was een Arabier en zijn naam was Mohammed. Een Moslim.

Een Arabische Moslim, die, zonder twijfel, een Poolse Jood was geweest.

WEERZIEN

Uit: Ariëlla Ford, 'Hot Chocolate for the Mystical Soul'

Chiara, een meisje van 4, had een intense belangstelling voor Egypte. Ongewoon voor zo'n jong kind.

Toen haar vader de gelegenheid kreeg om een seminar in Caïro te volgen, en hem bovendien vanuit zijn werk een cruise op de Nijl werd aangeboden, was dat natuurlijk een kans die hij met beide handen aangreep, voor hem en zijn gezin. Met een in Caïro werkende collega die een dochtertje had van dezelfde leeftijd spraken ze af elkaar bij de piramiden te treffen en wat tijd met elkaar door te brengen.

Chiara was opgewonden bij het vooruitzicht naar Egypte te gaan, maar vooral verheugde ze zich op de ontmoeting met Sabrina, het 5- jarige dochtertje van haar vaders collega. Haar ouders waren verbaasd, want Chiara en Sabrina hadden elkaar nooit eerder gezien of gesproken.

Of toch?

Op de parkeerplaats bij de Piramiden vlogen de meisjes elkaar in de armen, in een langdurige omhelzing zoals alleen familieleden dat doen die elkaar in jaren niet hebben gezien.

Terwijl de verbijsterde ouders toekeken hoorden ze de kinderen zeggen: "Oh, Sabrina, Chiara, ik ben zó blij je weer te zien!"

"Weer??", vroeg de moeder van Sabrina.

De meisjes knikten alleen, en wilden er niets over zeggen.

BORISKA

Bron: Internet en Pravda

Boriska is een jongen uit het noorden van Rusland.

In 2004 was hij 7 jaar.

Hij werd 'ontdekt' door een stel Russische wetenschappers op expeditie in het noorden van het land. Boriska zat met hen rond een kampvuur. Na absolute stilte te hebben gevraagd begon hij te vertellen. Een van de wetenschappers was zo bij de tijd om een voice-recorder aan te zetten.

Boriska's verhaal duurde anderhalf uur. Hij sprak als een volwassene.

De wetenschappers hingen aan zijn lippen.

De jongen vertelde over zijn leven op Mars, en in Lemuria.

Mars was ooit bewoonbaar, maar door een catastrofe verloor het zijn atmosfeer.

Nu leven er nog Martians in ondergrondse steden. Hijzelf vloog dikwijls naar de Aarde

voor wetenschappelijke missies.

Boriska herinnert zich zijn leven op Mars vanaf zijn 13de jaar. Oorlog was daar net zo gebruikelijk als op de aarde. Overlevende Martianen en hun techniek zorgen dat de meeste Space-missions naar Mars tot nu toe zijn mislukt: ze zitten niet op ons te wachten.

Zijn kennis van UFO's was uitgebreid, en hij kon de wetenschappers goed uitleggen hoe ze in elkaar zitten, en hoe ze de afstanden overbruggen.

Ook van Lemurië wist Boriska een heleboel. Hij herinnerde zich hoe het werelddeel in de zee verdween en hoe hij probeerde een vriend te redden toen er een gebouw instortte. Dat was niet gelukt, maar, zei de jongen, "we zullen elkaar in dit leven weer tegenkomen".

Een latere ontmoeting met de moeder van Boriska, een dermatoloog, onthulde dat de jongen (geboren op 11 januari 1996) al met anderhalf jaar kon lezen. Vanaf zijn tweede jaar begon hij te vertellen over Mars. Boeken riepen zijn herinneringen op. Hij begon te mediteren in de lotushouding, terwijl hij dat nooit ergens had gezien. Zijn moeder hield nauwkeurig een dagboek bij waarin ze optekende wat Boriska haar vertelde.

Toen hij vijf was begon hij te praten over een planeet Proserpina, die miljoenen jaren geleden door een kosmische ramp in stukken brak. De inwoners werden naar de 'vijfde dimensie' getransporteerd, een parallelle wereld. Vanaf Mars had Boriska de vernietiging kunnen waarnemen.

"De aarde", zei de jongen, "is een bewust levend wezen, die de kinderen van Proserpina opving om ze te onderwijzen. Er worden op dit moment kinderen geboren die zich die planeet kunnen herinneren, en zich 'buitenaards' voelen. Soms ontmoeten ze elkaar in dromen."

De Lemurians gingen ten onder door gebrek aan spiritualiteit. Magie deed de rest.

Boriska, die zichzelf ziet als een voorloper en een boodschapper, heeft een raad voor ons: "De overgang van de ene naar de andere wereld zal binnenkort plaatsvinden. Wat wij moeten doen is ons verbinden met onze bestemming en de weg omhoog volgen."

De rest van zijn boodschap is 2000 jaar geleden ook al eens gegeven.

Waar of niet waar, Boriska is zeker bijzonder. Op Internet is uitvoerige informatie te vinden en diverse interessante gesprekken met de jongen die inmiddels een puber is geworden.

JAMES

Bron: 'Soul Survivor'

De Amerikaanse jongen James Leining was 2 jaar oud toen hij nachtmerries begon te krijgen over een man die vastzat in een brandend vliegtuig dat bezig was neer te storten in zee.

De peuter tekende de scène, en vertelde ook als hij wakker was verhalen over de neergeschoten man. "Wie deed dat dan?" vroeg zijn moeder. "De Japanners natuurlijk", antwoordde James, verbaasd over zoveel onwetendheid.

Gaandeweg kwamen er meer details. De naam van de piloot was James Huston. Ook de namen van mensen die op het vliegdekschip waar James diende kwamen boven water.

De familie van Huston kon getraceerd worden, en de kleine James Leining gaf informatie die alleen zijn vorige 'ik' had kunnen weten.

Het geval werd bekend, en de Japanners nodigden het kind uit naar de plaats te komen waar zijn vliegtuig 60 jaar geleden was verongelukt.

James verscheen in diverse televisieprogramma's. Kevin J. Todeschi schreef een boek over hem: *Soul Survivor*.

HA THI KHUYEN

Bron: The Anomalist

Luong Thi Chuan was geboren in 1980, en gestorven in 1987. Een jaar later kwam ze terug bij een andere familie in een ander dorp.

Ha Thi Khuyen werd in 1988 geboren in Buoc, een dorp in centraal Vietnam. Ze was een bijzonder kind: ze liep met 8 maanden en sprak met een jaar. Vanaf dat moment vertelde ze haar ouders dat ze hun dochter niet was. Haar ouders woonden volgens haar in Van, een ander dorp in hetzelfde district. Daar was ze gestorven door een ongeluk. Buoc en Van zijn gescheiden door een bergketen, en liggen over de weg 110 km uit elkaar. Inwoners hebben in de regel geen contact omdat de wegen in de bergen zo slecht zijn.

Maar toch kwam er in 2000 een vrouw uit Van toevallig in Buoc, en Khuyen herkende haar. De vrouw vroeg wie ze was. "Ik ben Chuan, en mijn vader is Liem", zei Khuyen. "Ik stierf 10 jaar geleden".

De vrouw vertelde het nieuws in haar dorp, en een paar maanden later kwam Chuans tante naar Buoc om poolshoogte te nemen. Khuyen herkende haar onmiddellijk en rende naar haar toe. "Ik ben in je armen gestorven toen ik een perzikpit in m'n keel had gekregen, en jij me naar het ziekenhuis bracht", zei Khuyen.

Toen Khuyen en haar moeder het dorpje Van enige tijd later bezochten herkende het meisje familieleden en het huis waar ze als Chuan gewoond had. Uiterlijk paste ze goed bij de familie uit haar vorige incarnatie.

De moeder van Khuyen, Lo Thi Son, herinnerde zich dat ze in 1987 heel toevallig in het dorp Van was geweest en daar de begrafenisstoet van Chuan had zien voorbijkomen. Ze was toen al 4 jaar getrouwd maar nog steeds niet zwanger. Dat gebeurde enkele dagen later.

Lo Thi Son kreeg 4 kinderen. De jongste, Ha Van Cap werd geboren in 1993, en heeft herinneringen aan een bestaan als meisje. Hij ziet eruit als een meisje en wil het liefst meisjeskleden dragen. Hij is geboren met gaatjes in zijn oren.

Herinneringen aan vorige levens zijn in dit gebied van Vietnam heel gewoon, en worden volkomen geaccepteerd door de plaatselijke bevolking.

JENNY COCKELL

Bron: Guy Lyon Playfair, 'New Clothes For Old Souls'

Jenny Cockell, een chiropedist uit Northamptonshire, was van jongs af ervan overtuigd dat ze eerder geleefd had, in Ierland.

Het verbaasde haar dat andere mensen geen herinneringen schenen te hebben aan een vorig bestaan, en het idee zelfs belachelijk vonden.

Toen Jenny zelf kinderen kreeg werden de herinneringen steeds sterker, en in haar dromen werd ze belaagd door het gevoel dat ze binnenkort zou sterven en de vraag wat er dan met 'haar' kinderen moest gebeuren.

Ze begon kaarten te tekenen waarop ze vastlegde wat ze zich herinnerde van plaatsen in Ierland en hun ligging. De kaarten hielpen haar de plek te vinden die ze zocht: een dorp even ten noorden van Dublin: Malahide. Er zat niets anders op dan naar Ierland te gaan, maar daar moest voor gespaard worden. In de tussentijd kwam Jenny in 1988 in contact met een

regressietherapeut die een serie experimenten met haar deed.

Jenny werd onder hypnose overspoeld met herinneringen aan haar leven als Mary Sutton, die in 1932 in een ziekenhuis in Dublin was gestorven.

Bij haar eerste bezoek aan Malahide ontdekte ze dat daar inderdaad een familie Sutton had gewoond.

De samenstelling van de familie spoorde met haar herinneringen. Haar zoektocht bracht aan het licht dat de kinderen na Mary's dood op verschillende plaatsen terecht waren gekomen en elkaar waarschijnlijk uit het oog waren verloren. Die kinderen zouden mogelijk nog leven.

Een bericht in de krant deed de rest. In 1990 nam Mary's tweede zoon Jeffrey contact op, en in de twee jaar daarna waren 4 van de 5 kinderen teruggevonden. Het viel voor hen niet mee om aan het idee te wennen dat Jenny hun moeder geweest was, maar ze wist zoveel details van Mary's leven en over hun kindertijd dat ze het uiteindelijk wel geloofden. Jenny leek bovendien sterk op Mary Sutton.

Toen een van de kinderen een priester om raad vroeg dacht die niet zozeer aan reïncarnatie, maar meer dat Mary misschien Jenny had gebruikt om het gezin weer bij elkaar te brengen.

Hoe dan ook: Jenny is verlost van haar nachtmerries.

BILLY

Bron: Yonassan Gershom, 'Jewish Tales of Reincarnation'

Billy groeide op in Ohio, waar zijn familie al generaties lang een oude boerderij bezat. De zolder van het huis was dus gevuld met de herinneringen en voorwerpen waar geen prijs meer op werd gesteld, maar die voor een kleine jongen een schatkamer van speelmogelijkheden bood.

Op een dag vond Billy een zakje met vreemde tekens erop. In dat zakje zaten leren riemen met zwarte doosjes aan het eind. Hoewel hij geen idee had wat het was, leek het Billy of het zakje op de een of andere manier 'vertrouwd' was en bij hem hoorde. Hij nam zijn ontdekking mee naar beneden en liet het zijn moeder zien. Die wist niet wat het was, maar raadde Billy aan het zakje mee naar school te nemen en het de

onderwijzer te vragen.

Maar ook de onderwijzer had geen idee, en evenmin de juffrouw van de bibliotheek.

Vele jaren later, toen Billy een cursus kunstgeschiedenis volgde, zag hij het schilderij van Marc Chagall: 'de Rabbi' Billy herkende in de afbeelding onmiddellijk de leren riemen en de doosjes die hij ooit op zolder had gevonden.

Zodra de bel ging rende hij naar de bibliotheek om informatie te zoeken over het joodse gebed.

Het mysterieuze zakje bevatte 'tefillin', gebedsriemen, die door orthodoxe joden worden aangelegd tijdens het ochtendgebed.

Maar hoe in's hemelsnaam kwam een set joodse gebedsriemen terecht op de zolder van een familie in Ohio die niets met het jodendom te maken had?

Om dat te ontdekken dook Billy in de familiegeschiedenis, en hij vond dat zijn betbetovergrootvader een Duitse jood was geweest die rond 1850 naar Amerika was vertrokken. Daar had hij zijn geloof laten versloffen en was met een niet-joodse vrouw getrouwd. Hun kinderen waren in het geloof van de vrouw opgevoed, en zo was het Jodendom uit de herinnering van de familie verdwenen.

Billy begon zich in het Jodendom te verdiepen en voelde hoe met de kennis ook de oude 'liefde' ontwaakte, en daarmee een verlangen om orthodox joods te worden.

Hij is er vast van overtuigd de reïncarnatie te zijn van zijn joodse voorvader.

Billy trouwde met een joodse vrouw, leeft met zijn gezin volgens de oude tradities en woont nu in Jeruzalem.

KILDEN

Bron: Guy Lyon Playfair 'New Clothes for Old Souls' 2006

In 1972 berichtte de radio van Belo Horizonte, Brazilië, dat Vader Jonathan, een bekende en geliefde priester, was omgekomen bij een verkeersongeluk.

Marine, een jonge vrouw die de priester al sinds haar schooltijd kende, was behoorlijk getroffen door het bericht.

De laatste jaren had ze door verhuizing en het stichten van een gezin geen contact meer met Vader Jonathan, maar jarenlang had hij veel voor haar betekend.

In 1980 baarde Marine haar vierde kind, en ze noemde hem Kilden Alexandre. Alexandre was de naam waarbij ze Vader Jonathan altijd had genoemd.

Kilden was, zoals in zoveel andere gevallen, een voorlijk kind. Met twee jaar sprak hij vloeiend, en wees hij zijn moeder erop dat zijn naam niet Kilden was, maar Alexandre.

Marine, van huis uit katholiek en daarom opgegroeid met het idee dat Spiritisme en reïncarnatie uitvindingen van de duivel zijn, dacht geen moment aan iets anders dan een kinderlijke voorkeur voor de tweede naam. Maar, zei Kilden: "ik ben Alexandre, de priester!" Hij was kwaad op zijn moeder omdat ze hem niet begreep. Hij herhaalde nog eens dat hij de priester was en dat hij op de scooter een botsing had gehad met een vrachtwagen. "Ik viel en m'n hoofd sloeg op de weg en ik ging dood. En toen vond ik een andere mij."

Marine zette het kind op de grond en pakte een pen om de woorden van de jongen te noteren.

Alert geworden ging ze naar de politie om de gegevens op te vragen van het ongeluk. Inderdaad had de priester op een scooter gezeten, en niet in een auto, zoals de reporter op de radio had gezegd.

Op dit punt werd de Braziliaanse parapsycholoog Prof. Hernani Andrade ingeschakeld om het geval grondig te onderzoeken.

Kilden intussen had regelmatig dromen waarbij hij net voor de crash wakker werd.

Ook begon hij te vertellen wat er gebeurd was toen hij in het ziekenhuis lag: hij was naar een hoek van de operatiezaal gevlogen en had daar alles gezien wat de dokters met hem deden. Hij zag dat alles ophield, de apparaten en de dokters. Toen was er een donker gat met aan het eind een licht, en daar werd hij door aangetrokken. Vader Jonathan had een klassieke Bijna Dood Ervaring meegemaakt, alleen: hij was niet teruggekomen in het lichaam van de priester, maar in dat van het jongetje Kilden.

INNA MAKAROVA

Bron: Pravda

Inna Makarova, een Russische vrouw van 35 (2004) heeft literatuur gestudeerd en is nu secretaresse. In 2000 zocht ze werk in Duitsland als babysitter.

In die periode gaf een kennis van de familie voor wie ze werkte haar in een opwelling een Bulgaars kostuum. Enige maanden later ging Inna met enkele vrienden op vakantie naar Bulgarije. Ze reisden van de ene naar de andere plaats, en toen de toeristenbus die hen naar de stad Itos moest brengen pech kreeg, zocht Inna met haar vrienden onderdak voor de nacht. Ze werden verwezen naar een religieuze gemeenschap. De oude man die hen hielp keek alleen naar Inna. "Ben je teruggekomen?" vroeg hij in het Russisch. Inna probeerde met de man te praten maar hij gaf geen antwoord op haar vragen.

Een jaar later trouwde Inna met een vriend, Vadim, die ook met haar in Bulgarije was geweest. Hij staat dan sceptisch tegenover haar dromen, maar als ze op een nacht droomt over een vorig leven met Vadim en hem de details vertelt, is hij geschokt. Inna beschrijft zijn eigen overgrootvader, een musicus, die een familieuweel op z'n jas had in de vorm van een g-sleutel. Die broche is nu in het bezit van Vadim's moeder. De overgrootvader was ooit bevriend met een meisje dat uiteindelijk koos voor een ander. Dat meisje was waarschijnlijk Inna. Hun huidige relatie is dus een tweede kans.

JEFFREY KEENE

Bron: 'Someone Else's Yesterday', YouTube

Het reïncarnatieverhaal van Jeffrey Keene, een brandweercommandant uit Connecticut, is in meerdere opzichten opmerkelijk.

Keene's verhaal begint in 1991, toen hij met zijn vrouw op vakantie was, op zoek naar antiques.

Ze stopten in Sharpsburg, Maryland, waar de slag van Antietam was geleverd in de Amerikaanse Civil War.

Hoewel Keene tot dan toe geen enkele belangstelling had gehad voor die periode, voelde hij zich aangetrokken door het slagveld, waar hij werd besprongen door onbegrijpelijke emoties.

In een winkel kocht hij een tijdschrift over de Civil War.

Pas meer dan een jaar later begon hij erin te lezen, en werd

opnieuw overspoeld door beelden en sensaties.

Er stond een foto van generaal John Gordon (links), de bevelhebber van de strijd. De gelijkenis met Keene's eigen gezicht was meer dan opvallend.

15 jaar vóór Keene op het spoor werd gezet van generaal Gordon, kreeg hij heftige pijn in zijn kaak, die bleef verergeren. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht, waar men niets afwijkends kon vinden. De pijn verdween tenslotte. Dat gebeurde op 9 september 1977, Keene's 30ste verjaardag.

15 jaar later ontdekte Keene dat Generaal Gordon in z'n gezicht was gewond op 17 september 1862, tijdens de slag van Antietam. Gordon was toen 30 jaar.

Keene had drie aangeboren plekken op de huid van zijn gezicht: onder zijn linker oog, op z'n voorhoofd en over de rechter wang; op de plekken waar generaal Gordon gewond was geraakt.

Dr. Ian Stevenson heeft dit soort 'birthmarks' uitvoerig onderzocht bij kinderen die zich vorige levens herinneren en veel parallellen vastgesteld tussen geboorte-littekens en verwondingen uit een vorig leven, die soms via autopsie-rapporten goed zijn gedocumenteerd.

Op 9 september had generaal Gordon het bevel gegeven tot de slag van Antietam, waar hij zwaar werd gewond. Op Keene's toekomstige geboortedatum dus.

Hun handschrift en schrijfstijl lijkt ook opvallend veel op elkaar (beiden schreven een boek)

Keene acht het waarschijnlijk dat de brandweerlieden die nu onder zijn bevel staan incarnaties zijn van de soldaten van weleer.

Keene heeft een boek geschreven over zijn ervaringen: '*Someone Else's Yesterday*' en geeft nu lezingen over de Civil War.

JOAN GRANT

Bron: o.a. Internet

Joan Grant werd in 1907 in Londen geboren in een welvarend milieu, als dochter van een moeder die psychisch begaafd was en een agnostische wetenschappelijk geschoolde vader met alleen materialistische ambities.

Joan zag geesten en kon zich alles herinneren van haar babytijd.

Haar verloofde overleed bij een ongeluk. Uit een huwelijk een paar jaar later werd in 1930 een dochter geboren.

In 1937 verscheen Joans eerste boek: "*Winged Pharaoh*"; een boeiend verhaal over Sekeeta, een priesteres in het oude Egypte. Wat de lezers niet wisten was dat het de opgeschreven herinneringen waren aan een van Joans vorige incarnaties, gedictieerd in een trance toestand aan haar man Leslie, en later tot een roman verwerkt.

Het boek maakte haar op slag beroemd.

De Nederlandse vertaling '*Gevleugelde Farao*' is nog makkelijk te krijgen.

Maar Leslie kon slecht leven met Joans psychische gaven en ze gingen uit elkaar. Haar tweede huwelijk met Charles Beatty, een esoterisch filosoof, had meer succes.

In de tweede wereldoorlog was hun huis in Wales een toevluchtsoord voor velen, en daar ontdekte Joan haar gaven om ook de vorige incarnaties van anderen op het spoor te komen. Vorige levens bleken vaak licht te werpen op problemen in de tegenwoordige tijd.

Maar ook dit huwelijk liep stuk, en Joan trouwde voor de derde keer, met psychiater Dennis Kelsey, die door zijn werk als hypnotherapist al vertrouwd was met reïncarnatie voor hij Joan ontmoette.

In 1960 verhuisde het echtpaar naar de Dordogne, waar Joan haar man hielp in zijn praktijk.

Ze schreef vele boeken, waarvan de meesten zijn geïnspireerd door haar herinneringen aan vorige levens.

Winged Pharaoh bleef haar bekendste boek. Andere titles zijn: *Eyes of Horus*, *Scarlet Feather*, *Lord of the Horizon*, *Many Lifetimes*, *So Mozes Was Born*, en haar autobiografie *Far Memory*.

Ook schreef ze enkele verhalenbundels, waarvan *The Scarlet Fish* -De scharlaken vis - is vertaald in het Nederlands. Een prachtig boekje.

Joan stierf in 1989.

SIMONE

Bron: Guy Lyon Playfair '*New Clothes for Old Souls*'

Simone werd in 1954 geboren in São Paulo, Brazilië. Ze was een 'blauwe baby', en statistisch hebben zulke kinderen meer kans op paranormale begaafdheid dan kinderen die zonder complicaties ter wereld komen.

Hoe dan ook, Simone ontwikkelde zich snel en praatte uitzonderlijk vroeg. Haar ouders, hoog opgeleide Brazilianen, merkten al snel dat ze woorden gebruikte die in het Portugees niet voorkomen. Moeder Augusta hield vanaf de eerste dag van Simone's leven een dagboek bij, en daarin tekende ze de woorden op die Simone zei: Italiaanse woorden, waarvan ze er voor haar 5de jaar zeker 100 kende. Maar er was geen Italiaan in zicht, en het kind was te jong om de woorden lezend op te pikken.

Daarnaast had Simone een grote angst voor vliegtuigen en raakte ze steeds in paniek als er een overvlieg. Met de angst voor vliegtuigen kwamen de fragmenten van gebeurtenissen. Het zien van een kalenderfoto van het verwoeste Campidoglio district van Rome maakte een vloed van herinneringen los, die Augusta plichtsgetrouw optekende.

Dit was het verhaal: Simone had in dat district gewoond in een soort opvanghuis. Het echtpaar dat het huis dreef kon ze bij naam en toenaam noemen. Ze vertelde over de bommen die ze had zien vallen en over een 'pen' die een bom was en een van haar vriendjes had gedood. Zulke verraderlijke 'vulpennen' werden veel gebruikt, maar hoe kon Simone dat weten? Steeds meer details van haar Italiaanse leven kwamen boven.

Bij de bombardementen in 1940 waren zij en een paar andere kinderen gewond geraakt. Ze herinnerde zich haar eigen dood, en hoe ze onder de aarde was gelegd. Daarna niets meer: "Ik weet het niet...toen was ik hier." Prof. Hernani Andrade, een Kardec Spiritist en een van de heel weinige onderzoekers van paranormale verschijnselen in Brazilië bezocht de familie in 1969, omdat hij toen pas van Stevenson over Simone hoorde.

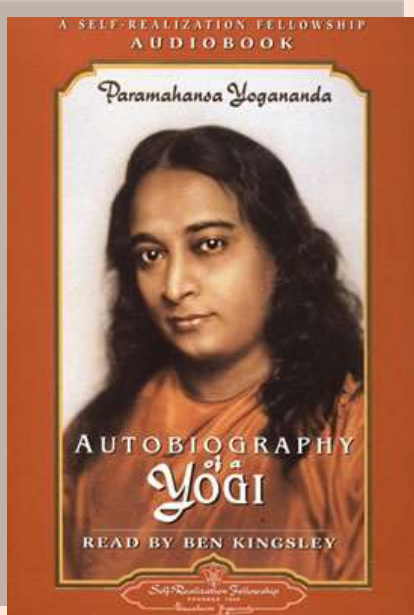
Over de jaren was Simone terughoudender geworden in het spreken over haar herinneringen van het door oorlog geteisterde Italië, en sommige details waren ook minder helder geworden, zoals dat haast altijd gaat bij reïncarnatieherinneringen. Ook de geboortekentekens die Simone had als kind, en die correspondeerden met haar beschrijving van waar ze gewond was geraakt, waren inmiddels bijna vervaagd.

Hoewel de namen van het echtpaar dat Simone noemde als haar verzorgers bekend waren, konden die helaas in de archieven van Rome niet worden teruggevonden.

KASHI

Bron: Paramahansa Yogananda, 'Autobiografie van een Yogi'

Paramahansa Yogananda vertelt in zijn 'Autobiografie van een Yogi' het verhaal van zijn leerling Kashi.

Kashi, een jongen uit Calcutta, kwam op zijn 12de in Yogananda's ashram in Ranchi. Hij was een uitzonderlijke leerling en in de groep was hij geliefd, net als bij Yogananda zelf.

Toen hij een keer aan zijn meester vroeg wat zijn lot zou zijn, antwoordde die in een opwelling: "Je zult binnenkort sterven".

Dat kwam hard aan. Kashi dacht na en vroeg: "als ik doodga, zult u mij dan opsporen wanneer ik herboren ben, en mij weer op het geestelijk pad brengen?"

Hoewel Yogananda opzag tegen de verantwoordelijkheid, gaf hij tenslotte zijn belofte aan de jongen: "Ja, als de Hemelse Vader mij helpt, zal ik trachten je te vinden."

Yogananda moest voor een korte periode weg, en waarschuwde Kashi dat hij in die tijd niet terug moest gaan naar huis. Hij voelde dat als de jongen in de ashram bleef, hij waarschijnlijk geen gevaar zou lopen. Maar Kashi's vader dwong hem toch naar Calcutta terug te keren. Daar stierf hij vrijwel meteen aan voedselvergiftiging.

De gedachte aan Kashi en aan de belofte die hij de jongen had gedaan liet Yogananda niet los.

Hij schrijft: "Door een geheime yogatechniek te gebruiken zond ik mijn liefde naar Kashi's ziel door de 'microfoon' van het geestelijk oog, het inwendige punt tussen de wenkbrauwen. Intuïtief voelde ik dat Kashi spoedig naar de aarde zou terugkeren, en dat wanneer ik niet ophield mijn roep naar zijn ziel uit te zenden, zijn ziel zou antwoorden. "

Na zes maanden had de zoektocht resultaat. Yogananda was met enkele vrienden in een drukke wijk van Calcutta, toen hij elektrische stromen in zijn handen voelde, en een stem hoorde: "Ik ben Kashi, kom naar mij toe!"

Yogananda begreep dat Kashi was teruggekeerd. De elektrische trillingen leidden hem als een magneet in de goede richting, en tenslotte stond hij voor een huis. De toekomstige vader van Kashi, wiens vrouw 6 maanden zwanger was, geloofde Yogananda's verhaal. Die kon een precieze beschrijving geven van hoe de nog ongebornen jongen eruit zou zien, en hij vertelde de vader dat de jongen vooral belang zou stellen in geestelijke zaken. Het echtpaar noemde hun zoon, natuurlijk, Kashi.

Yogananda bezocht hem enige jaren later, en de gelijkenis met zijn leerling Kashi was inderdaad treffend.

De aantrekkingskracht was van beide kanten groot. Toen de jongen 10 was besloot hij het pad van de Yogi te volgen, en Yogananda, die intussen in Amerika woonde, stuurde hem naar een meester in de Himalaya, waar hij zou vinden wat hij zocht.

In Victoria, Australië, is een Kriya Yoga Centrum genoemd naar Kashi.

CLARA

uit: Guy Lyon Playfair 'The Flying Cow' 1975

Clara werd gedood op 5 november 1944, toen er een bom viel op de schuilkelder in Wenen waar Clara en anderen zich hadden verscholen. Haar zoon was bij haar, maar die overleefde de explosie, evenals andere familieleden. Clara had wonden aan haar hoofd, en stierf.

In 1953 zat Clara's zuster met haar zwangere dochter en schoonzoon in haar huiskamer. De baby was over tijd, en de familie maakte zich een beetje zorgen. Toen verscheen Clara. Ze verzekerde haar zuster dat de baby in orde was, en dat die op 11 september geboren zou worden. "Ik ben de baby" zei Clara, "ik word je kleindochter".

De grootmoeder vertelde haar kinderen wat ze gezien had. Op 11 september werd baby Karen inderdaad geboren, met een diepe rode markering op haar slaap, en nog een kleinere boven de nek, precies waar Clara gewond was geraakt. De eerste verdween voor Karen een jaar oud was, maar de tweede bleef duidelijk zichtbaar en kon door onderzoekers gefotografeerd worden.

Karen groeide normaal op, zonder noemenswaardige herinneringen aan haar vorig bestaan als Clara, hoewel ze een bijzondere gehechtheid had aan haar grootmoeder, die ze als een zuster behandelde.

SUSIE

bron: Rabbi Yonassan Gershom 'Jewish Tales of Reincarnation'

Toen ze klein was had Susie vaak griezelige nachtmerries. Ze was op een plek waar mensen gestreepte kleding aanhadden en het rook er afschuwelijk. Mannen in uniform met zwarte laarzen en grote honden hielden de wacht. Ze hoorde geweervuur en op het moment dat ze in paniek wilde wegrennen werd ze wakker.

Niets in Susies leven gaf aanleiding tot die beelden. Ze groeide op in een comfortabele buitenwijk ergens in Amerika in de 50er jaren. Haar moeder stelde haar gerust, maar Susie voelde zich nooit veilig; ze had altijd het gevoel in de gaten gehouden te worden.

De protestantse dominee zei haar dat dat God was, maar daar leek het niet op.

Naarmate ze ouder werd bracht het Nieuwe Testament haar steeds meer in de war, terwijl het Oude Testament heel vertrouwd voelde.

Op de middelbare school hoorde ze voor het eerst over het Jodendom op een manier die de Joden in verband bracht met de oude bijbelverhalen. Haar ouders hadden haar alleen verteld dat Joden slecht zijn, maar nu bleek dat een beetje anders te liggen.

Pas toen ze op de universiteit kwam was ze in de gelegenheid een liberale synagoge te bezoeken, maar dat voelde niet goed, en deed haar teveel aan een kerkdienst denken.

Al jaren eerder vroeg Susie zich af hoe het zat met reïncarnatie, waarvan de dominee zei dat het van de duivel kwam. Maar kon het toch waar zijn?

Eenmaal volwassen bezocht ze een hypnotherapist om meer duidelijkheid te krijgen. Onder hypnose kwamen de kampherinneringen boven. Ze was in de rug geschoten en doodgegaan, maar onmiddellijk weer naar een ander lichaam toegetrokken, deze keer dat van een ongeborn kind in een protestants gezin. Door het gebrek aan 'heling' was ze zo lang geplaagd door nachtmerries van haar herinneringen.

Susie besloot joods te worden, niet Liberaal maar Orthodox. Vele jaren later vond ze op internet een website over gevallen van reïncarnatie van joodse zielen die in de kampen waren gestorven en herboren in een niet-joodse omgeving. Die zielen waren bezig hun weg terug te vinden.

HEIDELBERG

De beide volgende stukjes uit: H.J. Van Ginkel, 'Leeft men meer dan een keer op aarde?' 1917

Soms worden herinneringen getriggerd doordat men een bepaald gebouw binnengaat of een landschap of zelfs een filosofie herkent. Zoals in het korte fragment hieronder, uit 1917:

"Ik ben zeker dat ik in een of andere verleden tijd geleefd heb; bijvoorbeeld, toen ik in Heidelberg in Duitschland was en eene bijeenkomst van mystici bijwoonde, bracht ik in gezelschap van enkele vrienden mijn eerste bezoek aan het Heidelberger slot; toen ik naderde kwam ik onder den indruk van het bestaan van een bijzondere kamer in een ander deel van het bouwwerk. Men gaf mij een papier en potlood en ik teekende een plattegrond van de kamer en zelfs den eigenaardigen vloer daarvan.

Mijn plattegrond en beschrijving klopten volkomen, toen wij later die kamer bezochten. Op eene wijze, die mij nog niet duidelijk is, heb ik verband met die kamer. Nog een andere indruk kwam tot mij met betrekking tot een boek, waarvan ik gevoelde dat het in de oude

bibliotheek van de Heidelbergsche universiteit was. In wist niet alleen wat het boek was, maar voelde zelfs dat men er een zekeren naam van een ouden Duitschen Professor in geschreven zou vinden. Dit gevoel deelde ik mede aan een der mystici op de bijeenkomst en men deed onderzoek naar het boek, dat tenslotte gevonden werd. Duidelijk genoeg stond daar in de marge van een der bladzijden dezelfde naam, die mij op zulk een vreemde wijze was medegedeeld. Andere dingen in dienzelfden tijd overtuigden mij er van dat ik in het bezit was van de ziel van iemand, die Heidelberg twee tot drie eeuwen geleden gekend had."

KNOEST

William Hone (1780-1842), een Engelse parodist, werd door een ervaring zo getroffen dat hij van een puur materialistische levensvisie overtuigd raakte van reïncarnatie. Wachtend in een kamer in een huis waar hij nog nooit geweest was overkwam hem het volgende:

"Rondziende bemerkte ik dat alles mij volkomen bekend voorkwam: ik scheen elk voorwerp te *herkennen*.

Ik zei tot mijzelf: wat betekent dat? Hier ben ik nooit te voren geweest, en toch heb ik dit alles gezien, en als dat zoo is, dan is er een zeer bijzondere knoest in het luik. Ik opende het luik, en daar was de knoest! "

KEITHA

bron: internetsite

Tien jaar geleden begonnen de dromen. Keitha, in die tijd een Amerikaanse puber zag zichzelf nacht na nacht in een ander lichaam: dat van een Spaanse vrouw die bij een rivier woonde in armoedige omstandigheden. Haar gevoel zei haar dat het rond 1865 was.

De hele dorpsgemeenschap was getroffen door een epidemie. Ze kon niet zeggen van welke ziekte.

Van haar eigen gezin was alleen de jongste, een baby nog in leven. Die stierf in haar armen. De vrouw was wanhopig. Met het dode kind in haar armen liep ze de rivier in en verdronk. De dromen hielden maandenlang aan, en verdwenen toen.

In dit leven heeft ze astma en verschillende allergieën.

Hoewel de gedachte aan reïncarnatie vanuit haar Christelijk geloof bijna een doodzonde was, heeft ze door deze ingrijpende ervaring een totaal andere kijk op het leven gekregen.

(Zoeken op internet onthult dat er in 1865 een ernstige cholera-epidemie was rond Madrid)

BARBARA

Bron: Internetsite

Het Australische meisje Barbara groeide op in een regio in Australië waar ze niet in contact kwam met inwoners van andere continenten. Lange tijd werden die uit Australië geweerd. Als kind had ze daarom nog nooit een Aziat gezien.

Toen Barbara 11 was en op de lagere school iets over Chinezen hoorde werd ze plotseling overstroomd met het gevoel dat ze uit China kwam. Ze probeerde met stokjes te eten en ging op ieder vrij moment naar de bibliotheek om zichzelf de taal te leren. Een paar jaar later ontmoette ze een Chinees die met een Australische getrouwd was, en die leerde haar wat van de gesproken taal.

Voor Barbara voelde dat meer als het 'ophalen' van kennis die ze al had, en het gaf haar een fantastisch gevoel om de taal te spreken. Binnen een maand kon ze zich aardig uitdrukken. Zo nu en dan had ze flitsen van een leven op het Chinese platteland, voor haar gevoel ergens tussen 1920 en 1940. Intuïtief voelde ze dat ze was omgekomen bij een Japanse invasie.

Op haar rug heeft ze drie grote moedervlekken in een rechte lijn. Ze vermoedt dat dat met haar gewelddadige dood te maken heeft.

(De invasie van China door Japan was in 1937. Oostelijk China was ingenomen in 1939).

SPEER

Bron: Internet forum

Een 'herinnering' kan in een flits bezit van iemand nemen. Eén moment van helderheid, meestal door associatie, zoals in het volgende geval:

"Tien jaar geleden was ik twintig en ik stond aan het aanrecht van m'n nieuwe appartement de afwas te doen en te koken voor mijn vriend die zou komen eten. Ik lette niet goed op wat ik deed. Een bord kantelde en spatte heet water op m'n maag. Ik liet de kop die ik droogde vallen en ik greep naar m'n maag. Voor een paar seconden stond ik niet meer in m'n keuken maar was ik een man die middenin een gevecht op een heuvel stond. Er was de sensatie van rook en de lucht was grijs. M'n handen grepen m'n maag, en ik zag hoe er tussen m'n vingers door bloed door m'n hemd heenkwam. Het voelde warm, maar het deed geen pijn. Ik wist dat iemand een zwaard door me heen had gestoken en dat ik bezig was dood te gaan."

NICHTJE

Bron: internet

"Mijn 3 jaar oude nichtje praatte al goed toen ze een jaar was. Ze vond het vreselijk om een baby te zijn. Nu vertelt ze soms dat ze vroeger Mary heette en Frans had leren spreken.

Bij een recent bezoek aan Leeds Castle ► was ze opgewonden en ze noemde dingen en namen die ze niet kon weten maar die later in de folder bleken te staan!"

INDIAAN

Bron: Internet

Een Amerikaanse vrouw vertelt:

"Sinds mijn zoon Peter 3 jaar oud was, had hij een voorkeur voor een CD van Indiaanse muziek. Hij danste erbij en zong woorden die geen Engels waren. Op z'n 6de zei hij ineens " Voor God me naar beneden stuurde om de jongen te worden die ik nu ben, was ik een Native American. Ik moest mezelf doden." Natuurlijk was ik geschrokken door wat hij zei.

Een andere keer woonden we een historische opvoering bij van een gevecht tussen Indianen en blanken. Peter wist alle bijzonderheden te noemen van kleding en wapens.

Later sprak ik een helderziende, die bevestigde dat Peter een Native American was geweest van de Lakota Sioux Tribe. Ze zag ook dat hij zelfmoord pleegde na in een hoek gedreven te zijn. Hij zag geen andere uitweg.

Ik deed wat speurwerk in de bibliotheek. Het is waarschijnlijk dat het bij de slag van Wounded Knee is geweest, toen de Lakota Sioux Indianen door de blanken in de val zijn gelokt en uitgemoord of gevangengenomen.

LAMA

Bron: diverse internetsites

In het Tibetaanse Boeddhisme wordt de incarnatie van een gestorven leider gezocht door een aantal monniken die daarvoor desnoods de hele wereld over gaan. Zo wordt de volgende Dalai Lama en de Panchen Lama gekozen uit enkele mogelijke kinderkandidaten. Een bijzonder proces, maar wel een die een kind al vroeg bij zijn familie weghaalt om hem klaar te stomen voor een ongewoon leven. Zo ook in het volgende actuele geval:

Osel Hita Torres werd in 1985 geboren als de 4de zoon van een Spaanse familie, aanhangers van *Lama Yeshe*, de stichter van de FPMT, de Foundation for the Preservation of the Mahayana Tradition.

Nauwelijks een jaar oud werd hij door monniken herkend als mogelijke kandidaat en gekozen uit 9 andere kinderen. De Dalai Lama bevestigde in 1986 zijn status als volgende incarnatie van Lama Yeshe.

Vanaf dat moment was de jongen '*Lama Tenzin Osel Rimpoche*', en een jongen voor wie een normaal leven er niet meer inzat.

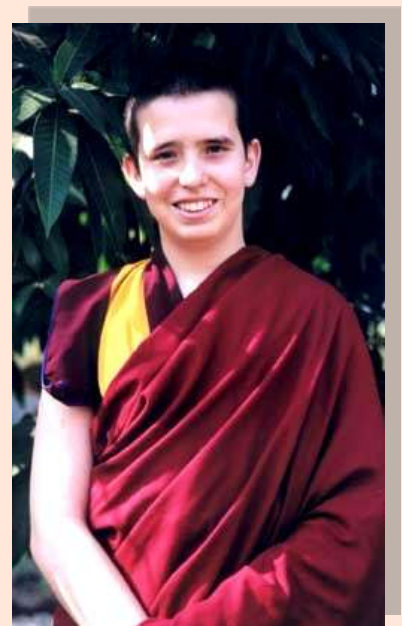
Maar Osel kwam terug.

Zelf zegt hij: "Sommige mensen denken dat ik, omdat ik Lama Yeshe's incarnatie ben, ook precies zo ben als Lama Yeshe. Maar dat is niet waar. De wereld verandert, en het Tibetaans Boeddhisme verandert mee."

Osel ziet zichzelf nog steeds als iemand met een opdracht, maar een heel andere; hij is teruggegaan naar Spanje en heeft daar een opleiding aan de filmacademie met succes afgerond. Hoewel hij geen afstand neemt van zijn Tibetaanse achtergrond en alles wat hij daardoor geleerd heeft, voelt hij het nu als zijn opdracht de wereld met moderne middelen een stukje beter te maken.

Meer over Osel - op de foto's in klassieke en moderne outfit:
<http://www.fpmt.org/Teachers/Osel/>

Oudere verhalen zijn er ook, uit een tijd toen er nog zelden onderzoek werd gedaan. Het volgende geval is een van de eerste gevallen die werkelijk op waarheid onderzocht en gerapporteerd is.

KATSUGORO

Bron: Lafcadio Hearn 'Gleanings in Buddha Fields' 1898

Katsugoro werd geboren in 1815, als de jongste zoon van de boer Genzo en zijn vrouw Sei. Het gezin woonde in Nakano, in de Japanse provincie Musshi.

Katsugoro herinnerde zich zijn vorige leven al heel vroeg, maar praatte er weinig over.

Hij was Tozo, zoon van Kyubi, een boer in het dorp Hodokubi en zijn vrouw Shidzu. Tozo was gestorven aan pokken toen hij 6 jaar was. Katsugoro kon het dorp en het huis beschrijven waar hij gewoond had, en hoe de mensen eruit zagen. Talloze details wist hij zich te herinneren die later geverifieerd konden worden.

Naarmate hij ouder werd vervaagden de herinneringen, zoals dat meestal het geval is.

Van de dagen na zijn dood kon hij zich nog het geluid herinneren toen de pot met zijn as in een kuil was gevallen. Katsugoro vertelde zijn grootmoeder Tsuyo dat hij als geest het huis waar hij gewoond had nog een keer had bezocht, in gezelschap van een oude man. Ze bewogen zich door de lucht alsof ze vlogen, en hij voelde geen honger, kou of hitte. Ook leek het alsof ze in een soort schemering waren. Toen was de geest van Tozo naar zijn huidige huis gebracht en de oude man vertelde hem dat hij de baarmoeder van z'n moeder Sei moest binnengaan. Enkele maanden later bezochten Tsuyo en Katsugoro de plaats Hodokubo, dat in dezelfde provincie ligt als Hodokubi.

Katsugoro vond moeiteloos het huis waar hij gewoond had. Navraag onthulde dat inderdaad de zoon Tozo 13 jaar eerder was overleden aan de pokken.

Katsugoro wees een boom aan bij de burens die er niet was geweest toen Tozo nog leefde. Dat bleek waar te zijn. Tozo had geleefd van 1805 -1810.

BARRABOY

Bron: Site van Jim Tucker

Cameron Macaulay was 2 jaar toen hij voor het eerst begon te praten over zijn vorige leven. Cameron, geboren in 2000, woonde destijds met zijn moeder Norma en een broertje in Glasgow.

Cameron begon te praten over zijn leven op Barra, een klein eiland ten westen van Schotland, deel van de Outer Hebrides en vanuit het vasteland alleen per vliegtuig of door een lange boottocht te bereiken. Cameron was van z'n weinige levensdagen nooit op Barra geweest en ook de familie had daar geen connecties. "I'm a Barraboy" zei Cameron. En hij vertelde zijn verbijsterde moeder over het eiland, het huis waar hij gewoond had, zijn 'andere' ouders, en alle details van zijn leven aan de zee. Ook wist hij de naam van de familie, Robertson, maar niet zijn eigen voornaam. Ook herinnerde hij zich niet zijn eigen dood, maar wel die van zijn vader Shane.

Hoewel Norma nauwelijks ooit van reïncarnatie had gehoord, was ze er wel van overtuigd dat het hier niet ging om een kinderfantasie. Waar moest de in Glasgow opgroeiende jongen het ook vandaan halen?

Norma besloot een deskundige te raadplegen, een psycholoog, die toevallig vond dat paranormale verschijnselen niet bestaan. Het zou wel aan de televisie liggen, dacht hij. Daar schoot Norma, die zeker wist wat haar peuter op de TV zag, niet mee op. Een vervolgens in de arm genomen kinderpsycholoog vond het merkwaardig, maar wist er verder ook geen naam aan te geven.

Met het ouder worden werd Cameron steeds onrustiger. Hij begon hevig naar zijn vorige moeder te verlangen, en wilde met alle geweld naar het eiland om zijn familie en alles wat hem dierbaar was terug te zien. Maar gezien de afstand en de kosten was dat niet zo eenvoudig te verwezenlijken.

Gelukkig werd Norma op het spoor gezet van Jim Tucker, een Amerikaanse onderzoeker van reïncarnatieherinneringen bij kinderen aan de universiteit van Virginia, van waaruit ook pionier Prof. Ian Stevenson 40 jaar lang onderzoek deed. Tucker had natuurlijk meteen interesse, wetend dat Cameron één van de duizenden kinderen is die zulke herinneringen heeft. Hij vloog naar Edinburgh en vandaar met Norma en Cameron naar Barra. Cameron was enorm opgewonden. Hij herkende delen van het eiland, en het huis werd gevonden. ◀ Hoewel het huis sinds de 60er jaren, de tijd dat Cameron op het eiland had geleefd, ingrijpend verbouwd was, waren er toch nog veel

herkenningspunten in en om het huis precies zoals Cameron ze beschreven had. Cameron had verwacht dat zijn Barra-moeder hem tegemoet zou komen, maar de familie leefde helaas niet meer.

Na het bezoek aan het eiland was Cameron gelukkiger. Hij wist nu dat niemand meer aan de waarheid van zijn verhalen twijfelde.

IK STIERF IN JERUSALEM, IN 1276

Bron: Paranormal site internet

Danny Penman, een wetenschapper die zich in regressie heeft laten brengen, schrijft:

"De laatste keer dat ik stierf was in Jeruzalem, in 1276. De kruistocht tegen de Islam was mislukt en de Christenen zouden spoedig aan hun lot worden overgelaten. Samen met zo'n 100 ridders hadden we ons verschanst in een kerk, en het licht van kaarsen glansde op onze wapenrusting. Sommige ridders baden, anderen lagen op de grond of slepen hun wapens. Ik sloeg de preparaties voor het gevecht gade, maar meer nog hield ik mij bezig met mijn eigen dood. Als monnik in een stad van Moslims was mijn kans om te overleven klein.

Toen de ridders de kerk verlieten begaf ik mij naar een kleine zijkapel om te bidden. Ik had vergeving nodig. Hoewel ik met overtuiging tegen de moslims had gestreden, was ik niet overtuigd van het gelijk van mijn eigen kant. De decadentie en corruptie van de kruisvaarders maakte me misselijk. Ik wou alleen nog in vrede leven, maar daarvoor was het te laat.

Even later stond de kerk in lichterlaaie en brandde ik zelf als een fakkel. Ik wist dat ik doodging en dat het niet lang zou duren.

De regressie-ervaring was vreemd, alsof ik in twee werelden tegelijk was. Ik behield de kennis van mijn huidige leven maar de ervaring in Jeruzalem was minstens even echt. Ik voelde de kleren die ik droeg en de sandalen aan m'n voeten. Ik zag m'n omgeving tot in de kleinste details, tot het maanlicht door de ramen en de angst in de gezichten van de ridders. Het voelde krachtiger dan een herinnering en realistischer dan een droom. Toen de therapeut vragen stelde had ik de sensatie dat een ander antwoordde, en ik de passagier op de achterbank was".

DIANE

Bron: Emile Schurmacher: 'More Strange Unsolved Mysteries'

Diane Loreaux, geboren in 1949 in Nevers, Frankrijk, is het enig kind van een veefokker.

Van jongs af aan had Diane problemen met haar voornaam, en ze wilde consequent Margot genoemd worden.

Op school verbaasde ze haar leraren door haar verbeelding en de lange exotische verhalen die ze schreef over leven op een eiland in de Pacific. De details bleken te kloppen, voor zover ze gecontroleerd konden worden.

De verhalen waren zo geloofwaardig, dat een onderwijzer aan Diane's vader vroeg waar ze precies gewoond hadden.

Grote verbazing: Diane was nooit verder dan de omgeving van Nevers geweest.

Diane's tekeningen waren ook vol tropische taferelen, oerwoudscènes vol bloemen en planten. Op een gegeven moment tekende ze kannibalen die de naakte lichamen van onthoofde mannen roosterden boven een vuurkuil.

De onderwijzer vond dat wel wat ver gaan. Maar Diane hield vol dat ze dat zelf had gezien, en gaf de details van de moord en de onthoofding. Intussen hield Diane zich schuil in de vegetatie, maar was ontdekt.

Een blanke man onder de kannibalen had haar leven gered door de opperkannibaal te bewerken.

Later was ze met die blanke redder gevlucht en op zoek gegaan naar waar ze vandaan kwam, maar de hutten waar haar familie woonde waren verdwenen.

Alle herinneringen kwamen met kracht boven, en Diane had regelmatig nachtmerries.

Na haar eindexamen ging Diane naar Parijs om daar aan de kunstacademie landschap schilderen te studeren. Ze gebruikte de naam Margot Lyons, maar kon niet uitleggen waarom.

Haar onderwerpen bleven gebonden aan het oerwoud, tot haar leraar, Prof. Audel haar vroeg om eens een zeegezicht te schilderen.

Dat deed ze. Met een driemaster, die de 'Chandernagor' heette. Die naam trof de professor als onwaarschijnlijk, maar omdat hij een geïnteresseerd mens was, ging hij op onderzoek uit. Een schip met die naam had inderdaad bestaan, en het had in het midden van de 19de eeuw 600 Fransen, Italianen en Belgen naar het eiland 'New Ireland' in de Bismarck Archipel vervoerd om daar een kolonie te stichten.

Velen waren onderweg op zee of op het eiland bezweken aan malaria en ondervoeding, terwijl ze probeerden een kolonie van de grond te krijgen. Toen ze op zoek gingen naar een betere plek, waren velen het slachtoffer geworden van kannibalen op het eiland. Enkelen waren gered. Onder hen een meisje van 4 jaar, Margot Lyons. Diane kon de naam van haar redder geven: Angelo Paladino. Ook dat bleek te kloppen, net als vele nadere historische details die Diane zich herinnerde en die door Audel in historische documenten en archieven gecontroleerd konden worden. Margot Lyons was twee jaar later op Nieuw Guinea overleden.

DJATTIBOOMEN

Uit 'Het Toekomstig Leven' December 1900

Felix Ortt bespreekt in 'Het Toekomstig Leven' van 1900 een reïncarnatieverhaal uit een boek van H. Fielding uit eind 19de eeuw: 'The Soul of a People'. Fielding was ambtenaar in Burma, nu Myanmar, in 'Achter-Indië', en het verhaal, ingekort en bewerkt komt uit Fieldings eigen ervaring.

"Een van mijn vrienden, een officier nam 's nachts zijn intrek in een klooster diep in het woud, nabij een klein dorp.

De monnik die er woonde was gastvrij, en stelde zijn kale woonkamer ter beschikking voor de gast.

Het klooster was van het beste djattihout (teak) vervaardigd en moest, naar de officier meende, een zeer langen tijd en een massa arbeid vereischt hebben bij den bouw, want het hout moest van zeer grooten afstand zijn aangevoerd.

Men vertelde hem toen de volgende geschiedenis.

Het schijnt dat er in oude tijden eenvoudig een klooster van bamboe en gras geweest was, zoo'n klooster als de meeste dorpen in de wildernis bezitten. De toenmalige monnik was verdrietig over de bekrompenheid van zijn verblijf en dat het zoo weinig geschikt was tot school - want een klooster is altijd een school. Dus plantte hij gedurende een zeker regenseizoen met grote zorg een aantal djattistekjes rondom zijn

klooster, begoot ze en zorgde ervoor. "Wanneer ze grote boomen geworden zullen zijn", zeide hij dikwijls, "zullen deze djattiboomen het hout geven voor een nieuw geschikt gebouw; en ik zal zelf in een volgend leven terugkomen en met deze boomen een klooster bouwen, waardiger dan dit.."

Djattiboomen vereischen honderd jaar om volwassen te worden, en terwijl de boomen nog jong waren stierf de monnik, en een andere monnik kwam en onderwees en verzorgde ze in zijn plaats.

De jaren gingen voorbij, en van tijd tot tijd werd een nieuw klooster van bamboe gebouwd en de djattibomen werden grooter en grooter. Maar het dorp werd kleiner. Het waren troebele tijden, en het dorp lag diep in het woud. Zo geschiedde het dat het dorp ten laatste geen monnik meer had; de laatste monnik was gestorven en er kwam geen andere om zijn functie te vervullen.

Het dorp was er dus slecht aan toe.

Tot eindelijk op zekere avond de dorpingen verrast werden door de aankomst van een monnik die uit het woud het dorp binnen kwam.

De dorpsbewoners ontvingen hem met opgewonden blijdschap, maar vreesden dat hij verder zou trekken. In alle haast maakten zij het oude klooster netjes, zoodat het voor de monnik een geschikt nachtverblijf was. Maar het merkwaardige was dat de monnik met alles bekend scheen.

Hij kende het klooster en het pad erheen, en de wegen rond het dorp, en de namen der bergen en riviertjes. Het leek wel of hij al vroeger in het dorp had gewoond, en toch kende niemand hem of herkende zijn trekken, ofschoon hij nog maar een jonge man was en er lieden in het dorp waren die er al zeventig jaar hadden gewoond. De volgende dag vertelde de monnik de dorpingen dat hij van plan was te blijven. Hij bracht hun in't geheugen terug het verhaal van den monnik die de djattiboomen geplant had, en hoe deze gezegd had dat als de boomen hun vollen wasdom hadden, hij terug zou komen. "Ik ben het", zeide de jonge monnik, "die deze boomen geplant heeft. Zie, ze zijn nu groot geworden, en ik ben teruggekeerd, en nu zullen wij een klooster bouwen zoals ik gezegd heb."

Nadat de dorpsoudsten de monnik hadden ondervraagd gingen de dorpingen aan het werk om de djattiboomen om te hakken en het klooster te bouwen, en de monnik bleef daar zijn leven lang, en onderwees de kinderen en verkondigde de leer van den grooten Boeddha, tot zijn dagen weder vervuld waren.

DE WEG WETEN

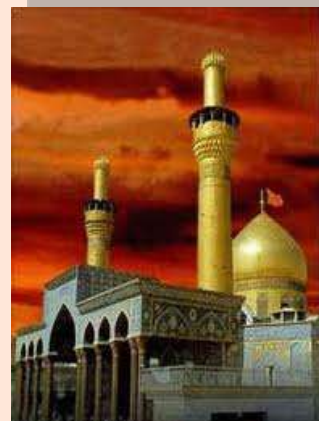
Uit: Roy Stemman, 'Reincarnation'

Esa, een jongen van 6 uit een orthodox moslimgezin, maakt met zijn familie een pelgrimstocht naar de heilige stad Karbala in Irak, voor de oorlog. Als ze door de stad dwalen op weg naar de heilige Imam Hussain moskee ► waar ze het avondgebed willen meemaken, merken Esa's ouders dat ze hopeloos de weg kwijt zijn. En ze hebben nog maar weinig tijd.

Esa trekt aan de hand van zijn moeder. Hij kent de weg. Z'n moeder gelooft hem niet. "Maar ik ben hier geboren, roept hij opgewonden, en ik was de Imam van de moskee! Hij leidt zijn ouders moeiteloos door de wirwar van straatjes en voor het gebed begint zijn ze in de moskee.

Esa's betovergrootvader was Imam van diezelfde moskee, aan het eind van de 19de eeuw.

Is hij teruggekomen in zijn achterkleinkind? Het lijkt er wel op.

OMM SETI

Bron: internet, blog Stephen O'Brien

Hoewel dit eigenlijk geen geval van regelrechte incarnatie is maar meer lijkt op overname door een ander bewustzijn, neem ik het toch op, vanwege het interessante van het geval, en het feit dat de boeken nog steeds gelezen worden. Een andere mogelijkheid is dat Dorothy's herinneringen door het ongeluk zijn getriggerd. Het 'ontwaken' van paranormale gaven na een trauma komt regelmatig voor.

Dorothy Eady ◀ werd geboren in Londen in 1904. Toen ze drie was viel Dorothy van de trap en de dokter verklaarde haar dood.

Maar het verdriet van haar familie veranderde in verbijstering toen ze korte tijd later het kind rechtop zagen zitten, volledig bij bewustzijn. De dokter begreep er niets van. Het kind Dorothy werd vanaf dat moment geplaagd door vreemde steeds terugkerende dromen, die later visioenen bleken te zijn van tempels in Abydos, in het oude Egypte. Ze verraste haar ouders door steeds te zeggen dat ze terug wilde naar 'huis'. Uitleg van haar ouders hielp niet.

Nog vreemdere dingen gebeurden er: bij een bezoek aan het British Museum gooide de 4-jarige Dorothy zich aan de voeten van de mummies, en riep opgewonden: "laat me met rust! Dit is mijn volk!"

Toen Dorothy ouder werd begon ze zich steeds meer details te herinneren van een vroeger leven als een Egyptische priesteres, Betreshyt, die ze zich herinnerde als de geheime geliefde van Farao Sety I, in het oude Egypte van 3.200 jaar geleden. Ze vertelde over haar ontmoeting met de farao en hun wandelingen in de tempeltuinen van Abydos, waar toen prachtige bomen en planten groeiden. Archeologen vonden later die tuin precies op de plaats waar Dorothy hem beschreven had, met irrigatie-systemen en de resten van bomen.

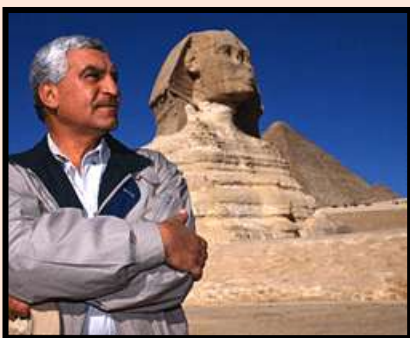
Toen ze volwassen was ging Dorothy naar Egypte en liet zich naturaliseren met de naam Omm Sety.

Ze werd een bekende deskundige op het gebied van de Egyptische religie en ze hielp historici antieke teksten te vertalen. Tot haar dood toe was ze overtuigd van haar Egyptische identiteit, en in haar dagboeken beschrijft ze dat Farao Sety haar regelmatig opzocht in gematerialiseerde vorm.

UIT EGYPTE

Bron: Ufo Area, internet

De Egyptische opper-archeoloog *Dr. Zahi Hawass* vertelt over een ontmoeting met de 12 jaar oude Mahmoud Saleh, een jongen die gegrepen is door archeologie en zich een brede kennis over Egyptische geschiedenis en opgravingen heeft eigen gemaakt. Hij leest zelfs hiërogliefen.

Hawass is erg onder de indruk. Maar nog meer wanneer de vader van de jongen vertelt dat Mahmoud heel ziek is geweest als kind van vijf. Geen arts die er raad mee wist, maar een helderziende kwam met een andere insteek: de jongen moest er meer op uit. En dus nam zijn vader hem mee naar de piramiden. Aangestoken door Mahmouds enthousiasme, bezochten ze daarna het Egyptisch Museum.

Daar gebeurde het: kijkend naar de mummie van Farao Ahmose begon de jongen te schreeuwen en hij viel op de grond. Toen hij weer bij zinnen kwam bleek hij genezen.

Vanaf die dag las de jongen alles wat hij te pakken kon krijgen over Egypte.

De helderziende had vader en zoon laten weten dat Mahmoud ziek was geworden door de herinneringen aan een leven onder Farao Ahmose, en dat hij de opdracht had anderen meer te laten begrijpen van de geschiedenis. Dat nam Mahmoud ter harte, en hij schreef in het Arabisch een gids over de archeologie van zijn land, voor kinderen.

Hawass, die een begaafd archeoloog in de jongen zag ontluiken, beloofde met de minister van Onderwijs over zijn geval te praten, zodat hij misschien al in een gepaste opleiding kon rollen. Ook beloofde hij hem een bezoek aan Luxor en Aswan.

Wat daar allemaal van terecht gekomen is vertelt het verhaal niet. Een speurtochtje op internet laat zien dat de naam Mahmoud Saleh zo algemeen is als Piet Bakker. Het wonderkind zal nu allicht een jaar of 18 zijn. Maar ook zonder vervolg zijn het verhaal en de implicaties interessant genoeg.

SERGEANT THIANG

uit: *FATE*, 1966

Thiang werd geboren in Thailand in 1924, met verschillende aangeboren markeringen op zijn lichaam. O.a. z'n rechter grote teen was misvormd, alsof er littekenweefsel opzat.

Hij was vier toen hij zijn ouders over een vorig leven begon te vertellen als de broer van zijn vader. Dat leven herinnerde hij zich precies, en hij stond erop 'Mr. Phoh' genoemd te worden, de naam van de broer die 3 maanden voor Thiang's geboorte was gestorven. Vanaf dat moment begon de jongen steeds meer herinneringen aan zijn vorige bestaan op te halen. Het zat hem dwars dat hij ten onrechte was beschuldigd van het stelen van vee, en als gevolg daarvan met messteken om het leven was gebracht.

Phoh had tijdens zijn leven niet alleen een chronisch ontstoken grote teen gehad, maar ook beschermende tatoeeringen op precies dezelfde plaatsen waar Thiang nu 'getekend' was.

Na zijn dood had Phoh zijn lichaam op de grond zien liggen en Phiang vertelde dat Phoh daarna naar zijn broer was gegaan wiens vrouw net zwanger was geworden. Phoh's geest voelde zich onweerstaanbaar tot haar aangetrokken, en ging binnen in de foetus.

Thiang's moeder herinnerde zich dat ze tijdens de zwangerschap had gedroomd van Phoh, die zei als haar kind geboren te willen worden.

Phoh's weduwe Pai liet de jongen voorwerpen zien die wel en niet van Phoh waren geweest, en Thiang herkende moeiteloos zijn eigen spullen. Toen Pai overtuigd was van haar echtgenoots wedergeboorte, werd ze een Boeddhistische non.

Iedereen die Phoh gekend had erkende de overeenkomsten tussen de beide mannen. Thiang nam dienst in het leger en was stabiel en waardevol voor zijn superieuren.

Dit geval is bijzonder omdat er ook lichamelijke kenmerken waren die beide mannen verbonden. Dat verschijnsel is geen uitzondering en Prof. Ian Stevenson heeft er veel onderzoek naar gedaan. Blijkbaar zijn lichaam en geest zo'n eenheid dat beiden naar een volgend bestaan kunnen overgaan.

HAARPIN

uit: *Chris Holly's Paranormal World*

Ricky Wills woont in Engeland. Speciale interesse in reïncarnatie heeft hij nooit gehad, maar hij is ondernemend van aard, en als hij dus een hypnotherapeut leert kennen die regressies doet denkt hij "ach, waarom niet!", en laat hij zich hypnotiseren.

Van de sessie herinnert Ricky zich niets, en hij is behoorlijk verbaasd als hij een gedetailleerd verhaal blijkt te hebben verteld.

Zijn naam was ooit Edward Collins, en hij was 34 toen hij in 1892 in Tring, Hertfordshire Engeland stierf, overreden door een paard en wagen. Hij had een vrouw en twee dochters, en was printer van beroep, waardoor hij altijd zwarte vingers had waarvoor hij zich schaamde. Hoe hij ook zijn best deed ze schoon te boenen, de inkt zat te diep.

Ricky wist te vertellen dat Edwards vrouw hem een haarpin wilde meegeven in de kist, maar dat vergat. Daar was ze erg ontdaan over en bij het zakken van de kist gooide ze alsnog de pin naar beneden...en miste. De pin bleef steken, een paar decimeter onder de grond aan de rand van de kuil. Daar bleef hij meer dan een eeuw liggen.

Enkele jaren later was Ricky met zijn vrouw op vakantie in de buurt van Tring, en ze organiseerden een toer door de stad waar Edward had geleefd en was gestorven. Ricky herkende niet veel, maar toen ze op het oude kerkhof zochten naar de steen van Edward Collins bleek die er nog te zijn. De gegevens klopten precies. Het echtpaar was verbijsterd: hier was de beste bevestiging van Ricky's regressie die ze hadden kunnen wensen.

Maar het werd nog beter.

Ricky knielde en begon te graven. Hij wist precies waar, en hij vond de haarpin exact op de plaats die hij gezien had; een antieke pin, vol aarde en vuil.

Ricky bewaart de haarpin in een doosje in zijn slaapkamer. Zijn avontuur is levensveranderend geweest.

Eindelijk begrijpt hij waarom hij zo'n obsessie heeft met schone handen, en waarom hij altijd zo voorzichtig is met oversteken.

TWEE KEER VERDRONKEN.....

Uit FATE, True Stories

Het volgende verhaal werd geschreven door de moeder van de betreffende jongen.

Donald was van baby af aan doodsbang voor water. Sinds zijn geboorte in 1960 was iedere wasbeurt een drama. Leren zwemmen ging gepaard met enorme paniek, en toen al zijn leeftijdgenoten afzwommen stond Donald aan de kant: het was onmogelijk om hem het water in te krijgen.

Toen hij zes was raakte hij gegrepen door de ondergang van de Titanic. Een oom gaf hem er een dik boek over, dat hij in korte tijd helemaal uitlas. Geen enkel detail was hem ontgaan, en Donald was een levende encyclopedie van Titanic-kennis. Emotioneel schold het jochie op het gebrek aan reddingsboten en het falen van de rederij die het schip gebouwd had. "Ze wisten dat het schip kon zinken", zei hij. "Er waren genoeg plaatsen waar het water naar binnen kon".

Die informatie stond niet in het boek, maar Donald hield vol dat het waar was. Ook vertelde hij dat er twee kinderen waren die iedere dag in een lege kamer op het schip speelden, omdat ze dat leuker vonden dan aan dek te blijven.

Andere beschrijvingen die hij gaf, van de paniek, het ijzig koude water, en het spelen van het orkest tot de laatste minuut, klonken alsof hij erbij was geweest. Donalds ouders verbaasden zich over zijn aanhoudende belangstelling, maar zagen er niets anders in dan de fantasie en fixatie van een kind.

Jaren gingen voorbij, en Donald had nog steeds niet leren zwemmen. Hij durfde ook niet onder de douche als er niemand in huis was, en de deur van de badkamer bleef altijd open.

Toen legde een buurman een groot zwembad aan in zijn tuin. Kinderen uit de buurt mochten daar gebruik van maken, en eindelijk gaf Donald te kennen dat hij wilde leren zwemmen. Zijn moeder leerde hem de basis, en hij scheen verbaasd dat hij niet als een baksteen naar de bodem zonk.

Hij was 19 toen hij tijdens een kampeertocht met vrienden ging zwemmen in een afgraving. Toen die dieper bleek dan hij had verwacht raakte hij in paniek en verdrong. Zijn vrienden konden hem niet redden.

Bij zijn begrafenis speelde de organist 'Nearer My God To Thee', de hymne die ook het laatste was geweest wat er op de zinkende Titanic was gespeeld.

Enkele maanden later was er een documentaire over de Titanic op de televisie, met enkele interviews met overlevenden. Een oude vrouw zei: "Mijn broer en ik waren kinderen, en we speelden altijd de hele dag in een lege kamer op het schip..."

Architectonische tekeningen van de Titanic lieten zien dat er inderdaad kwetsbare stukken op het schip waren waar het water makkelijk naar binnen kon...Dat de rederij dat wist stond vast.

Donalds verhalen over het koude zoute water en het vreselijke gegil kwamen niet uit een boek; het was zijn eigen herinnering aan de ondergang van de Titanic.

VAKANTIE

Bron: Roy Stemman, internetblog 'Paranormal Review'

Op 30 mei 2009 verscheen er een artikel in een Canadese krant van een psychotherapeut, Dr. Gadit .

Hij had een geval te behandelen gekregen van een Canadese teenager, die de vakantie met zijn ouders in Jaipur, India had doorgebracht. Zijn ouders waren daar geboren.

Hoewel de jongen nooit eerder had gesproken over een ander leven, kwam er nu een vloed van herinneringen op hem af. Hij hield vol dat hij bij de 'verkeerde' ouders was, en dat hij een man was die Ram heette, 3 broers en een zus had, en op z'n 29 overleden was aan een hartkwaal.

De details werden door lokale inwoners bevestigd: 30 jaar geleden was er zo iemand geweest, en wat de jongen daarover zei klopte.

Na de behandeling door Dr. Gadit, die er geen raad mee wist, blijven de herinneringen hem overvallen, maar hij kan er beter mee omgaan.

GILLIAN EN JENNIFER

Bron: Ian Stevenson M.D., "European Cases of the Reincarnation Type"

De identieke tweeling Gillian en Jennifer Pollock werden in 1958 in Hexam, Engeland geboren. Gillian was 10 minuten ouder dan Jennifer. Voor hun geboorte waren twee kinderen uit hetzelfde gezin, Joanna en Jacqueline, gedood door een dronken bestuurder die de kinderen op de stoep had geschept. Joanna was toen 11, en Jacqueline was 6.

Moeder Florence had geen interesse in reïncarnatie, maar vader John wel, en hij was ervan overtuigd dat hun twee dochtertjes zouden terugkomen als tweeling. Toen Gillian en Jennifer werden geboren was dat dus voor John geen verrassing.

Al vanaf dat ze konden praten maakten de kinderen af en toe opmerkingen over hun leven als Joanna (Gillian) en Jacqueline (Jennifer). Ze herkenden plaatsen die in het leven van de overleden meisjes een rol hadden gespeeld, maar waar zijzelf nooit waren geweest.

Hoewel de tweeling uiterlijk veel op elkaar leek, waren er fysieke verschillen in bouw die overeenkwamen met de kenmerken van hun overleden zusjes. Zo had Jennifer bij haar geboorte een soort litteken op haar voorhoofd dat correspondeerde met een litteken dat Jacqueline van een val op haar hoofd

had overgehouden.

Omdat Joanna al jaren naar school ging was ze bedreven met de pen. Haar zusje had nog niet leren schrijven.

De tweeling was in dit opzicht net zo verschillend: Gillian leerde meteen de pen op de goeie manier vast te houden, maar Jennifer hield hem in haar vuist, zoals kleine kinderen doen.

Beide meisjes hadden een grote angst voor auto's.

In hun gedrag waren ze heel verschillend, en spiegelde ze de voorkeur en karaktereigenschappen van hun verongelukte zusjes. Gillian was de meest sociale van de twee, en zij had een voorliefde voor verkleeden en acteren, net als Joanna had gehad.

Natuurlijk kan het zijn dat de ouders hun wensen op de tweeling projecteerden, maar de uitgesproken fysieke- en karakterverschillen van beide meisjes kan daarmee niet afdoende worden verklaard.

KLEINE MONNIK

Bron: Roy Stemman, *Reïncarnation*

Al vóór hij kon praten was het gedrag van Duminda Ratnayake een puzzel voor zijn familie. Geboren in 1984 uit Boeddhistische ouders legde de kleine jongen een lap over zijn schouder en liep daarmee rond zoals de monniken op Sri Lanka doen.

Ook toen hij ouder werd, was het enige 'speelgoed' waar de jongen interesse in had een waaier en een lap stof.

Toen Duminda eenmaal kon praten vertelde hij zijn ouders dat hij de abt was geweest van de Asgiry tempel en klooster in Kandy, dat een van de grootste en oudste religieuze centra is op het eiland. De monniken van het klooster genieten het privilege de Tempel, waar heel veel pelgrims komen, te mogen onderhouden.

Duminda wist nog hoe hij was gestorven: bij het onderwijzen van andere monniken had hij hevige pijn in zijn borst gekregen en hij was op de grond gevallen. In het ziekenhuis was hij overleden. Hij verzocht zijn ouders hem in 't vervolg niet meer Duminda maar 'Podi Sadhu' te noemen, wat 'kleine monnik' betekent.

Iedere dag bezocht hij de tempel die dicht bij zijn huis was, en legde er 's morgens en 's avonds bloemen neer.

Met andere kinderen wilde hij niet spelen, en de Boeddhistische schrifturen die hij in dit leven nooit had bestudeerd wist hij moeiteloos te reciteren, in de oude Singalese taal waarin monniken op Sri Lanka dat doen.

Duminda was toen nauwelijks 3 jaar oud.

Natuurlijk gaf hij de wens te kennen weer monnik te mogen worden, maar dat was zijn ouders te gek.

Wel namen ze hem mee naar de Asgiry tempel.

Duminda deed enkele ongewone uitspraken, namelijk dat hij een olifant had bezeten en een rode auto. Dat bleek tijdens verder onderzoek door de IJslandse Professor *Erlendur Haraldsson*, die de jongen in 1988 opzocht, correct te zijn. Hoewel Duminda zelf nooit een naam noemde van zijn vorige persoonlijkheid, paste alles wat hij zei maar op één abt: Gunnepana Saranankara, gestorven in 1929.

Toen Haraldsson de familie opnieuw opzocht in 1990, was de jongen nog steeds vastbesloten opnieuw het klooster in te gaan, in 1991, als hij 7 werd, de jongst mogelijke leeftijd voor een dergelijke stap.

UIT EEN ANDER WERELDDEEL

Bron: Ian Stevenson M.D., *European Cases of the Reincarnation Type*

In Boedapest, Hongarije, werd in 1921 het jongetje Gedeon Haich geboren, als enig kind van het echtpaar Subo en Elisabeth Haich, dat uit elkaar ging toen Gedeon 3½ jaar was. Het kind woonde eerst bij zijn moeder en later bij zijn vader, maar bracht de zomers bij zijn moeder door.

Pas op 4de vierde jaar begon het op te vallen dat Gedeon de mensen die hij tekende altijd een bruine huid gaf. Opmerkelijk was ook dat de jongen bang was om in het water van een nabijgelegen meertje te gaan zwemmen, hoewel het ondiep en veilig was.

Toen hij 7 was vroeg hij zijn moeder of hij soms ergens anders had geleefd voor hij in dit gezin kwam. Gedeon begon daarna zijn vorige leven te tekenen. Hij legde uit dat hij een man was met vrouw en kinderen, dat hij jaagde en op een dag een tijger had gewond maar niet gedood, en toen had die tijger hem aangevallen. Daarna wist hij niets meer.

Stevenson kreeg contact met de moeder die in Zürich woonde. Zij bleek een boek te hebben geschreven n.a.v het dagboek dat ze had bijgehouden toen Gedeon klein was. Zijn eerste uitspraak was: "Mijn vrouw en kinderen en de andere mensen daar zijn niet zoals de mensen hier: ze zijn allemaal zwart en helemaal naakt."

Hij tekende hutten met een puntig dak, en legde uit dat de mensen die hutten zelf bouwden, en ook boten maakten van holle boomstammen. Zwemmen in de rivier was gevaarlijk, omdat er 'een soort monster' in leefde dat mensen in hun benen beet. Daarom was hij zo bang voor water, legde hij uit.

Vaardigheden uit zijn vorig leven bezat hij nog steeds, en ook een levendige herinnering aan die activiteiten. Als klein kind kon hij vanzelfsprekend goed roeien en een boot besturen, omdat dat in zijn vorige leven zo gewoon was geweest.

Een buurman kwam eens ongerust vertellen dat de jongen 'als een aap' in een hoge boom was geklommen en er ook weer uitkwam op een manier die handig en verstandig was, maar niet gebruikelijk voor kinderen in Europa. Gedeon wist te vertellen dat hij zo in de palmbomen klom.

Hij was verontwaardigd toen hij een dominee had horen zeggen dat we maar één keer leven, want hij wist wel beter. Maar hij besloot dat niet te zeggen in het bijzijn van volwassenen, want niemand zou hem toch geloven.

Op de vraag van zijn moeder hoe de herinneringen in Gedeon waren opgekomen, vertelde hij het volgende:

"Ik was in de tuin en zag een zwarte tor. Ik raakte hem aan met een stokje. De tor ging op zijn rug liggen en bewoog niet meer, alsof hij dood was. Ik was benieuwd wat er verder zou gebeuren. Na een half uur of zo kwam de tor weer tot leven en hij maakte dat hij wegkwam. Daardoor begon ik te denken dat ik ook eerder leefde, en dat het alleen maar leek of ik dood was, maar net als de tor werd ik weer levend. Dat betekent dat ik niet écht dood was. En kijk, mama, als ik 's morgens wakker word en m'n ogen nog niet open zijn, dan heb ik altijd het gevoel te moeten opspringen om op jacht te gaan en voedsel te vinden voor mijn vrouw en kinderen. Pas als ik m'n ogen opendoe en de kamer zie, weet ik weer dat ik een kleine jongen ben en jouw zoon."

naschrift: Dit leven in Afrika moet zich lang geleden hebben afgespeeld, want tijgers zijn daar al duizenden jaren uitgestorven.

GROEPS-REÏNCARNATIE

Vooral onder invloed van regressie is de gedachte ontstaan dat niet alleen mensen maar ook hele groepen tegelijk incarneren. Als dat zo is, dan liggen daar dezelfde mechanismen aan ten grondslag die maken dat kinderen zich vorige levens herinneren: een plotselinge, traumatische, ontijdige en meestal gewelddadige dood.

Bekende voorbeelden (maar niet de enige) van mogelijke groepsincarnaties zijn:

- De middeleeuwse Katharen, onderzocht en beschreven door Arthur Guirdham in 'The Cathars and Reincarnation'.

- De Dakota Sioux Indianen, uitgemoord door de blanken in 1890 in 'the Battle of Wounded Knee' en in de 20ste eeuw gereïncarneerd. Janet Cunningham schreef er een boek over: 'A Tribe Returned'

- Joden vermoord in de Holocaust en incarnerend in onze tijd. Rabbi Yonassan Gershom publiceerde twee boeken met dat thema: 'Beyond the Ashes' en 'From Ashes to Healing', dat vertaald is als 'Onverklaarbaar verdriet'.

TOEN IK ZO OUD WAS ALS JIJ....

Bron: Jim Tucker, *Life Before Life*

Sam Taylor was een jongen uit Vermont, USA, de 1½ jaar na het overlijden van zijn grootvader van vaders kant op de wereld kwam.

Toen zijn vader op een dag zijn luier verschoonde zei Sam "toen ik zo oud was als jij verschoonde ik jouw luiers".

Die uitspraak verbaasde de ouders die nooit veel gedachten vuil hadden gemaakt aan religie of reïncarnatie.

Maar Sam begon steeds vaker te zeggen dat hij zijn eigen grootvader was geweest. Hij wist dingen te vertellen die zijn moeder heel overtuigend vond, omdat ze heel specifiek waren en niet algemeen bekend. Sam had het over de speciale dingen die zijn grootmoeder voor zijn grootvader klaarmaakte en hij beschreef de machine waarmee zij milkshakes bereidde, wat niet een blender bleek te zijn maar een ander apparaat, iets wat niemand wist. Sam had zijn grootmoeder dat nooit zien doen omdat ze al een tijd in een verpleeghuis woonde.

Hij sprak over een zuster van zijn grootvader die 'in een vis was veranderd'. Die zus was als jonge vrouw door haar man vermoord, en gevonden in het water, 60 jaar eerder.

Op foto's herkende hij zijn eigendommen uit de jeugd van zijn grootvader, en ook op een oude schoolfoto wees hij moeiteloos zijn grootvader aan.

Sams vader denkt dat zijn eigen vader in Sam is teruggekomen om emotioneel iets goed te maken. Als vader was hij gesloten en slecht in communicatie. Nu hij een tweede kans heeft kan hij zijn zoon misschien vergoeden wat die als kind heeft gemist.

SHANTI DEVI

De Zweed Sture Lönnerstrand schreef in 1994 een boekje over het beroemde geval van Shanti Devi, dat ook in het Nederlands is vertaald als '*Een verhaal over Reïncarnatie*'. Niet zomaar een verhaal. Daarom alleen al bijzonder, omdat Shanti Devi haar herinneringen altijd heeft behouden. Bovendien is het een van de best gedocumenteerde en onderzochte gevallen.

Toen Lönnerstrand haar besloot op te zoeken was hij sceptisch over het bestaan van reïncarnatie en de echtheid van dit geval. Maar zoals het integere onderzoekers betaamt, was hij open, en uiteindelijk werd hij helemaal overtuigd.

Shanti Devi kreeg extra publiciteit omdat Mahatma Gandhi haar persoonlijk opzocht, hoewel India geen gebrek heeft aan reïncarnatiegevallen.

In het boek vertelt Shanti Devi haar verhaal over haar vorige leven in Muttra, India, haar dood op 4 oktober 1925 in het kraambed en haar nieuwe leven korte tijd later, in Delhi.

Op 4 jarige leeftijd begon ze te praten over haar man en te vragen naar haar zoon.

Haar moeder kreeg uitvoerige aanwijzingen over de kleren die ze destijds had gedragen, wat ze at, en de beschrijving van haar man en de locatie van de winkel die hij had bezeten.

Omdat ze jong was gestorven en snel gereïncarneerd, leefde haar vorige familie nog, en daardoor konden alle gegevens geverifieerd worden. Shanti herkende iedereen, kon haar weg in de buurt vinden en wist waar ze in het huis geld had verstopt.

Het was vreemd voor beide partijen om haar zoon weer te zien, nu een jaar ouder dan zijn 'moeder'.

Shanti vertelde Lönnerstrand ook hoe het was tussen de levens in, geduldig wachtend op een volgende incarnatie. Wat haar betreft is het een zegen dat we ons onze vorige incarnaties niet herinneren, want het proces van opnieuw wennen en de dubbelheid van op verschillende plekken thuishoren is voor haar moeilijk en belastend geweest.

De Bhagavad Gita zegt dit over reïncarnatie:

Gedragen kleren worden uitgetrokken

Gedragen lichamen worden door de bezitter afgelegd

Nieuwe lichamen worden door de mens aangetrokken, als kleding.